

Sygn. akt III Ca 1896/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko Z. P.

o alimenty

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt III RC 442/11

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje adwokatowi G. K. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Zabrze) kwotę 1.476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym kwotę 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu powódce w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1896/13

UZASADNIENIE

Powódka J. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. P. na swoją rzecz alimentów po 2.000 zł. miesięcznie z ustawowymi odsetkami.

W uzasadnieniu wskazała, że strony były małżeństwem, które zostało w 2010 r. rozwiązane z winy obu stron. Skoro powódka pozostaje bez środków do życia mając na utrzymaniu troje dzieci, pozwany winien finansowo jej pomagać.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości. Zarzucił, że jest obciążony alimentami na rzecz dzieci, a powódka nie znajduje się w niedostatku bowiem jest właścicielką dużego gospodarstwa rolnego.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 12 września 2013 r. oddalił powództwo i odstąpił od obciążenia powódki kosztami sądowymi oraz przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi udzielającemu powódce pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Rejonowy ustalił, że małżeństwo stron wyrokiem z dnia 25 maja 2010 r. zostało rozwiązane z winy obu stron. W tym okresie powódka prowadziła działalność gospodarczą, mając sklepy w trzech miastach (...). Leczyła się na depresję. Obecnie powódka mieszka z 14-letnim synem, którego formalnym ojcem jest pozwany, ale ojcostwo swoje przyznał były partner powódki, na którego utrzymanie otrzymuje kwoty po 500 zł. od faktycznego ojca tego dziecka. Pozwany natomiast alimentuje pozostałych dwóch pełnoletnich synów stron, którym przekazuje po 400 zł każdemu. Powódka jest najemcą lokalu użytkowego w B., a faktycznie prowadzi nadal działalność gospodarczą w nim, prowadząc także sprzedaż internetową produktów erotycznych. Powódka jest także właścicielką 3-hektarowego gospodarstwa, na której jeden z synów prowadzi uprawę truskawek. Nie jest zarejestrowana jako bezrobotna, nie przysługuje jej renta z ZUS, nie otrzymuje renty KRUS gdyż nie opłacała składek. Nie szuka pracy, bo wolałaby prowadzić swój sklep.

Pozwany pracuje jako górnik, z zarobkiem ok. 5.000 zł. Mieszka z niepracującą konkubiną i jej córką. Jest właścicielem mieszkania w L., w którym zamieszkuje jego syn. Za mieszkanie spona raty po 800 zł. miesięcznie. Jest właścicielem samochodu osobowego rok produkcji 1997.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie można przyjąć, iżby alimenty między małżonkami miały wyrównać stopę życiową każdego z nich, ale wobec treści art. 60 k.r.o. winny zaspokoić potrzeby życiowe, gdy uprawniony nie może sam takich potrzeb zaspokoić. W ocenie Sądu Rejonowego od chwili rozvodu stron, nie zaszły po stronie powódki wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby przyznanie jej alimentów od pozwanego. Sąd zwrócił się do okolicznych urzędów pracy o informację o możliwości zatrudnienia osoby w wieku powódki z ustalonym stopniem lekkim niepełnosprawności. Takie możliwości z zarobkiem w granicach 2.000 zł. zostały potwierdzone. Nadto w ocenie Sądu powódka faktycznie prowadzi nadal działalność gospodarczą – prowadzi sklep, co niewątpliwie przynosi dochody. Ma również możliwość utrzymania się z działalności rolniczej, czego nie czyni.

Przyznano od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika adw. G. K. kwotę 2.952 zł. zawierającą podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Orzeczenie to zaskarżyła powódka w całości, wnosząc o uwzględnienie żądania pozwu w całości. Zarzuciła naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez uznanie że powódka w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą oraz jest właścicielką domu i gospodarstwa rolnego. Zarzuciła także naruszenie art. 60 § 1 k.r.o. z uwagi na niewłaściwe zastosowanie w związku z uznaniem, że powódka nie znajduje się w niezawinionym niedostatku.

Pełnomocnik powódki zakwestionował prawidłowość przyznanego wynagrodzenia, które nie zawiera podatku od towarów i usług, a zwiększenie wynagrodzenia o ten element jest uzasadnione w przypadku udzielenia powódce pomocy prawnej przez tego pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w pełni znajdowały oparcie w zgromadzonych dowodach. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i czyni je własnymi.

W ocenie Sądu Odwoławczego prawidłowo Sąd Rejonowy dokonał oceny materialnoprawnej zgłoszonego żądania i w tym zakresie orzeczenie zasługuje na aprobatę Sądu II instancji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 k.p.c. stwierdzić należy, że stanowisko prezentowane w apelacji nie można określić jako zarzut, lecz polemikę z prawidłowymi ustaleniami zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżącej o innej niż przyjął Sąd Rejonowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, a z takim sformułowaniem treści apelacji mamy do czynienia w

niniejszej sprawie. Nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu, iż nieprawidłowo ocenił fakt utrzymywania dalszego zarejestrowania działalności gospodarczej powódki i fakt jej przebywania w sklepie oraz obsługi klientów. Zarzut, że wpis do ewidencji takiej działalności ma jedynie charakter formalny mógłby zostać oceniony po myśli skarżącej, gdyby dalszy materiał dowodowy wskazywał na krótkotrwały okres utrzymywania wpisu od daty faktycznego zaprzestania działalności i brak faktycznych działań powódki w obiekcie tej działalności gospodarczej. Materiał dowodowy wskazał na odmienne okoliczności, a to fakt przebywania powódki w sklepie, obsługiwanie klientów oraz działalności obiektu wynajmowanego przez nią na cele gospodarcze. Także fakt dysponowania nieruchomością rolną, na której prowadzona jest działalność uprawowa, nie może skutkować podzieleniem zarzutu powódki, iż nie uzyskuje z tego tytułu żadnych dochodów. Faktyczny brak dochodów nie wynika bowiem z obiektywnych przeszkód, ale z nieusprawiedliwionego rezygnowania przez nią z jakichkolwiek dochodów z posiadanego gospodarstwa. I w tym zakresie nie można podzielić zarzutu o braku zdolności zdrowotnych, skoro powódka jest jedynie w stopniu lekkim osobą niepełnosprawną. Także fakt, że na terenie, którym faktycznie zamieszkuje są oferty dla osób z taką niepełnosprawnością prawidłowo został oceniony w zaskarżonym orzeczeniu.

W świetle prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych nie może zostać także uwzględniony zarzut naruszenia zasad określonych art. 60 § 1 k.r.o. Nie można, jak twierdzi apelująca uznać, iż pozostaje w niedostatku. Ma bowiem obiektywną możliwość uzyskiwania bieżących dochodów na poziomie określającym zdolność zaspokojenia jej usprawiedliwionych potrzeb życiowych samodzielnie, bez udziału pozwanego jako byłego małżonka. Posiada realne możliwości uzyskiwania dochodów czy to z pracy najemnej, prowadzenia działalności gospodarczej czy rolniczej, w tym ewentualnie dzierżawy gruntów rolnych. To czy takie dochody faktycznie uzyska czy uzyskuje, zależne jest od decyzji powódki i jej zapobiegliwości w dbałości o warunki swojego życia.

Dlatego ocena zdolności zaspokojenia potrzeb powódki dokonana w zaskarżonym orzeczeniu jako prawidłowa, wyłącza możliwość uwzględnienia jej żądania w jakimkolwiek zakresie.

Sąd Odwoławczy nie znajduje podstaw do uwzględnienia zarzutu, iż wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu powódki nie zawiera elementów określonych § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, albowiem przeczy temu treść punktu 3 sentencji i § 6 pkt 5 tego rozporządzenia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację powódki jako nieuzasadnioną.

O wynagrodzeniu pełnomocnika udzielającego pomocy prawnej powódce z urzędu w postępowaniu odwoławczym postanowiono jak punkcie 2 sentencji w oparciu o § 19 i § 6 pkt 5 i § 13 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

SSR(del.)Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk